

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У
БЕОГРАДУ
Гж1 96/24
31.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Милице Аксентијевић и Љиљане Милосављевић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Милан Ивошевић, адвокат из Београда, Проте Матеје бр.11, против туженог ПД “Електропривреда Србије” - Јавно предузеће за дистрибуцију електричне енергије “Електрокосмет” са ПО Приштина, са привременом канцеларијом на адреси Београд, Чукарица, Арчибалда Рајса бр.13а, чији је пуномоћник Милош Будимир, адвокат из Краљева, Војводе Путника бр.21, ради исплате, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П1 360/19 од 3.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 31.5.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог основног суда у Београду П1 360/19 од 3.10.2023. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви тужилаца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 360/19 од 3.10.2023. године, ставом првим изреке дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском од 4.7.2023. године. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу АА исплати накнаду материјалне штете на име разлике зараде, настале обрачуном зараде на основу погрешног коефицијента посла радног места, у укупном износу од 169.875,80 динара, за период од 1.11.2016. године, до 30.12.2017. године, са припадајућом законском затезном каматом, и то појединачно одређене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу АА исплати накнаду материјалне штете на име неисплаћене разлике увећања зараде по основу минулог рада, настале

погрешним обрачуном, у укупном износу од 41.462,49 динара, за период од 1.11.2016. године, до 30.12.2017. године, са припадајућом законском затезном каматом, и то појединачно опредељене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да у име и за рачун тужиоца АА изврши уплату доприноса на износе разлике зараде и минулог рада, и то: за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – надлежној филијали; за здравствено осигурање надлежном Републичком фонду за здравствено осигурање – надлежној филијали; за случај незапослености надлежној Националној служби за запошљавање – надлежној филијали, а све за временски период од 1.11.2016. године, до 30.12.2017. године. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиоцу ББ исплати накнаду материјалне штете на име разлике зараде, настале обрачуном зараде на основу погрешног коефицијента посла радног места, у укупном износу од 178.959,93 динара, за период од 1.11.2016. године, до 30.12.2017. године, са припадајућом законском затезном каматом, и то појединачно опредељене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом шестим изреке обавезан је тужени да тужиоцу ББ исплати накнаду материјалне штете на име неисплаћене разлике увећања зараде по основу минулог рада, настале погрешним обрачуном, у укупном износу од 25.115,31 динара, за период од 1.11.2016. године, до 30.12.2017. године, са припадајућом законском затезном каматом, и то појединачно опредељене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом седмим изреке обавезан је тужени да у име и за рачун тужиоца ББ изврши уплату доприноса на износе разлике зараде и минулог рада, и то: за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – надлежној филијали; за здравствено осигурање надлежном Републичком фонду за здравствено осигурање – надлежној филијали; за случај незапослености надлежној Националној служби за запошљавање – надлежној филијали, а све за временски период од 1.11.2016. године, до 30.12.2017. године. Ставом осмим изреке обавезан је тужени да тужиоцу ВВ исплати накнаду материјалне штете на име разлике зараде, настале обрачуном зараде на основу погрешног коефицијента посла радног места, у укупном износу од 274.306,17 динара, за период од 1.11.2016. године, до 30.12.2018. године, са припадајућом законском затезном каматом, и то појединачно опредељене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом деветим изреке обавезан је тужени да тужиоцу ВВ исплати накнаду материјалне штете на име неисплаћене разлике увећања зараде по основу минулог рада, настале погрешним обрачуном, у укупном износу од 51.215,30 динара, за период од 1.11.2016. године, до 31.12.2018. године, са припадајућом законском затезном каматом, и то појединачно опредељене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом десетим изреке обавезан је тужени да у име и за рачун тужиоца ВВ изврши уплату доприноса на износе разлике зараде и минулог рада, и то: за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање – надлежној филијали; за здравствено осигурање надлежном Републичком фонду за здравствено осигурање – надлежној филијали; за случај незапослености надлежној Националној служби за запошљавање – надлежној филијали, а све за временски период од 1.11.2016. године, до 31.12.2018. године. Ставом једанаестим изреке обавезан је тужени да тужиоцима солидарно накнади

трошкове парничног поступка у износу од 803.909,35 динара, са законском затезном каматом од дана извршности, до коначне исплате. Ставом дванаестим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка, као неоснован.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су поднели одговор на жалбу туженог.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба туженог неоснована.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1 до 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка, на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужилац АА је био у радном односу код туженог и обављао је послове електромонтера за прикључке, према решењу о распореду радника и исплати месечне зараде бр.899 од 11.5.1993. године, тако да се месечна зарада на основу текућег и минулог рада обрачунава по укупном коефицијенту радног места од 2,40. Тужилац ББ је био у радном односу код туженог по основу закљученог Уговора о уређењу међусобних права, обавеза и одговорности бр.01-12/896 од 30.12.2009. године, на пословима инжењер мерења и заштите у делу предузећа ЕД “Пећ”, са пуним радним временом и са зарадом која се утврђивала на основу вредности радног часа и коефицијента 2,7 и месечног фонда часова. Тужилац ВВ је био у радном односу код туженог до 30.1.2018. године, када му је престао радни однос на основу Одлуке о прихватању пријаве запосленог за споразумни престанак радног односа уз исплату стимулативне отпремнине бр.11/395 од 16.11.2018. године. Тужилац ВВ је са туженим закључио Уговор о уређивању међусобних права, обавеза и одговорности бр.01-12-1035 од 31.12.2009. године, према коме је обављао послове – електромонтер у ЕД “Пећ”, са пуним радним временом и са зарадом која се утврђивала на основу вредности радног часа и коефицијента 2,4 и месечног фонда часова. У периоду од три године до дана утужења, тужени је тужиоцима обрачунавао и исплаћивао зараду у супротности са уговореним коефицијентима њихових радних места. За тужиоца АА у исплатним листама, обрачуната је зарада по коефицијенту 1,89, а у самом тексту исплатне листе назначен је коефицијент 2,40. За тужиоца ББ из исплатних листа се утврђује да коефицијент по коме се врши обрачун износи 2,056, али је тужени у самом тексту исплатне листе навео и уговорени коефицијент 2,7. За тужиоца ВВ се из исплатних листа утврђује да коефицијент по коме се врши обрачун износи 1,892, али је тужени у самом тексту исплатне листе навео уговорени коефицијент 2,4, па су у листи назначена оба коефицијента 1,892 / 2,4. За тужиоце је минули рад приказан различитим процентима за утужени период, али када се изврши обрачун може се утврдити да је то примање исплаћено у

мањем проценту од оног који припада тужиоцима. Методологијом за утврђивање коефицијента запослених по Колективном уговору ЈП ЕПС предвиђено је да ће се коефицијенти радних места који се утврде на основу ове методологије, користити за исплату зараде у ЈП ЕПС од исплате за месец октобар 2002. године и унеће се у уговоре о раду запослених. Чланом 2 Методологије предвиђено је да ће се коефицијент радног места утврдити дељењем основне зараде по часу са најнижом ценом рада од 54,82 динара. Тужени до закључења главне расправе пред првостепеним судом није доставио доказ да је поступио сходно обавези која је утврђена у члану 2 Методологије, односно није доставио уговор о раду или анекс уговора о раду, односно други појединачни акт којим је одређен други коефицијент радног места од оног који је био одређен ранијим решењима тужилаца. Висина разлике између исплаћене зараде и зараде обрачунате по коефицијентима из закључених анекса уговора о раду за тужиоце за период од новембра 2016. године, до 30.12.2017. године, односно до 31.12.2018. године, као и висина разлике између исплаћеног и припадајућег минулог рада, утврђена је из налаза и мишљења економско – финансијске струке.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужилаца основан, јер тужени у спорном периоду није тужиоцима обрачунавао и исплаћивао зараду по уговореном коефицијенту, већ је за обрачун зараде примењивао коефицијент мањи од уговореног, а при том странке нису закључиле ни уговор о раду, нити анекс уговора о раду којим би био одређен мањи коефицијент за обрачун зараде, што је била обавеза туженог у смислу члана 2 Методологије за утврђивање коефицијента запослених по Колективном уговору ЈП ЕПС којим је предвиђено да ће се коефицијенти радних места који се утврде на основу ове методологије користити за исплату зараде у ЈП ЕПС од исплате за месец октобар 2002. године и да ће се унети у уговоре о раду запослених. Из наведених разлога, применом члана 104 став 1, члана 106, 107 став 1, члана 108 став 1 Закона о раду, члана 30 и 37 Посебног колективног уговора за ЕПС, усвојио је тужбене захтеве тужилаца за исплату по траженим основама, а применом члана 51 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, обавезао је туженог на уплату доприноса. Претходно, суд је дозволио преиначење тужбе, налазећи да је то целисходно ради коначног решења спорног односа међу странкама и применом члана 199 и 200 став 1 и 2 Закона о парничном поступку, донео одлуку као у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге, које у свему прихвата и другостепени суд.

Одредбом члана 104 став 1 Закона о раду (“Службени гласник РС”, бр.24/05...75/14), прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду, која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Одредбом члана 106 Закона о раду, прописано је да се зарада за обављени рад и време проведено на раду састоји од основне зараде, дела зараде за радни учинак и увећане зараде.

Одредбом члана 107 став 1 Закона о раду, прописано је да се основна зарада одређује на основу услова, утврђених правилником, потребних за рад на пословима за које је запослени закључио уговор о раду и временаведеног на раду. Према ставу 2 овог члана, радни учинак одређује се на основу квалитета и обима обављеног посла, као и односа запосленог према радним обавезама. Ставом 3 овог члана прописано је да се општим актом утврђују елементи за обрачун и исплату основне зараде и зараде по основу радног учинка из става 1 и 2 овог члана.

Одредбом члана 108 став 1 тачка 4 Закона о раду, прописано је да запослени има право на увећану зараду у висини утврђеној општим актом и уговором о раду, и то по основу временаведеног на раду за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца – најмање 0,4% од основице.

Према одредби члана 37 Посебног колективног уговора за Електропривреду Србије из 2015. и 2017. године, основна зарада запосленог увећава се за 0,5% за сваку пуну годину рада оствареног у радном односу, увећаног за стаж осигурања који се рачуна са увећаним трајањем.

Поштујући наведене правне норме, а код утврђених чињеница да тужени тужиоцима у спорном периоду није обрачунавао и исплаћивао зараду по уговореном коефицијенту, већ је за обрачун зараде примењивао коефицијент нижи од уговореног, те је вршио погрешан обрачун увећане зараде тужилаца по основу оствареног рада код послодавца, то је правилан закључак првостепеног суда да тужиоци имају право на исплату предметних потраживања из радног односа, јер је тужени наведене одредбе закона примењивао на штету тужилаца, па је правилном применом материјалног права усвојио тужбене захтеве. Правилно првостепени суд закључује да је без утицаја позивање туженог на Методологију за утврђивање коефицијента запослених по Колективном уговору ЈП ЕПС, с обзиром да је Методологијом одређено да ће се коефицијенти радних места који се утврде користити за исплату зарада у ЈП ЕПС од исплате зарада за месец октобар 2002. године и да ће се унети у уговоре о раду запослених, а у конкретном случају тужени није доказао да је са тужиоцима закључио уговоре о раду, односно анексе уговора о раду којима би тужиоцима био одређен други коефицијент радног места.

Правилна је и одлука у делу који се односи на законску затезну камату, јер је донета правилном применом одредби члана 277 став 1 и члана 324 став 1 Закона о облигационим односима, као и одлука о уплати доприноса за обавезно социјално осигурање, јер је заснована на правилној примени одредби члана 2 и 51 Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање.

Без утицаја су жалбени наводи туженог којима се указује да се зараде тужилаца од дана ступања на снагу нове методологије до дана престанка радног односа нису промениле, односно да су незнатно порасле у номиналном износу, јер тужиоци свој тужбени захтев не заснивају на тврдњи да су се њихове зараде промениле, односно умањиле након ступања на снагу нове методологије, већ да им зарада у утуженом периоду није исплаћена у складу са уговореним коефицијентима зараде, односно у складу са законом. Истицање туженог да се

ради о примени методологије, а не о промени зараде, остаје без утицаја, имајући у виду да тужени не спори да је постојала обавеза да се након ступања на снагу нове методологије са свим запосленима закључе анекси уговора о раду, а да то није учињено, нити спори да тужиоцима у утуженом периоду није исплаћена зарада у складу са коефицијентима утврђеним уговорима о раду.

Неосновано је позивање туженог у жалби на позитивну дискриминацију, јер чињеница да је другим радницима исплаћивана идентична зарада као и тужиоцима, не значи да тужиоци немају право на исплату разлике зараде у складу са законом.

Супротно наводима жалбе, изрека првостепене пресуде је јасна и разумљива, а образложење садржи јасне и непротивречне разлоге о свим битним чињеницама, па пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Потврђено је решење садржано у ставу првом изреке ожалбене пресуде, јер је засновано на правилној примени одредбе члана 199 и 200 став 1 и 2 Закона о парничном поступку.

Потврђено је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу једанаестом и дванаестом изреке ожалбене пресуде, јер је засновано на правилној примени одредби члана 153, 154 и члана 163 Закона о парничном поступку, имајући у виду успех странака у спору и нужне и потребне трошкове тужилаца у овој парници.

Захтеви туженог и тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијени су као неосновани применом члана 153 став 1 и члана 154 став 1 Закона о парничном поступку, имајући у виду да тужени није успео у поступку по жалби, а трошкови тужилаца за састав одговора на жалбу нису били нужни и потребни за окончање парнице.

Из наведених разлога, применом члана 390 и 165 став 1 Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Тошић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**